

CATECHISMUS ZONDAG 7 VRAAG 21 (VERVOLG)

Ds. D. Chr. Overduin

24 januari 1988

Catechismus zondag 7 vraag 21 (vervolg)

Schriftlezing : Romeinen 3 : 21 - 31

Zingen : Psalm 31 : 1
31 : 5
31 : 15,16,17,18
31 : 19

De 7e Zondag.

VRAAG 20: Worden dan alle mensen wederom door Christus zalig, gelijk zij door Adam zijn verdoemd geworden?

ANTWOORD: Neen zij, maar alleen degenen, die Hem door een waar geloof worden ingelijfd en al zijn weldaden aannemen.

VRAAG 21: Wat is een waar geloof?

ANTWOORD: Een waar geloof is niet alleen een stellig weten of kennis, waardoor ik alles voor waarachtig houd, dat ons God in zijn Woord geopenbaard heeft, maar ook een vast vertrouwen, hetwelk de Heilige Geest door het Evangelie in mijn hart werkt, dat niet alleen anderen, maar ook mij vergeving der zonden, eeuwige gerechtigheid en zaligheid van God geschonken is, uit louter genade, alleen om der verdienste van Christus wil.

CATECHISMUS ZONDAG 7 VRAAG 21 (VERVOLG)

THEMA: EEN WAAR GELOOF; WAT IS DAT?

Wij zijn gekomen tot en met dat vast vertrouwen.

En we hebben nog even zijdelings erop ingehaakt, behoort dat nu tot het wézen van het geloof, of niet?

En wij hebben toen gezegd: Ja, dat hoort bij het wézen van het geloof!

Omdat het geloof vertrouwend van aard is. En dat vertrouwen zit verbonden aan het wéten en die kénis, die ook een geloofskennis is.

Dat herinneren wij ons nog wel.

Daar wordt niet zonder meer bedoeld een verstandelijk weten van de historie van de Schrift, maar daar wordt een weten of kennis bedoeld waar het geloof, als het ware, de basis voor vormt, om álles voor waarachtig te houden wat God in Zijn Woord heeft geopenbaard.

Maar nu staat er ook in die Woordopenbaring van God, dat de ziel die zondigt, moet sterven. En dat ieder mens in het gericht van God aangesproken zal worden naar alles wat hij gedaan heeft, hetzij goed of hetzij kwaad.

Er staat in de Schrift dat wij allemaal de heerlijkheid van God dérvén, en kinderen des toorns zijn, zoals ook de anderen. Zo staat er in dat Woord van God een radicaal oordeel over álle vlees.

Maar nu staat er in datzelfde Woord óók dat wonderlijke geheim van Gods ontferming. Van de weg die Hij heeft uitgedacht waardoor zondaren zalig worden. In datzelfde Woord staat ook van de Heere Jezus Christus, de Beloofde, de Gekomene, de Gekruisigde en de opgestane Heere, die weder zal komen om te oordelen de levenden en de doden.

Een vást vertrouwen.

God heeft geopenbaard. Nu wordt het geloof in dat gewetene - uit het Woord, wat wij weten dus, door het geloof - niet beperkt tot die dreiging en dat oordeel van God over alle vlees, maar dat geloof behelst óók het geloof in de Verlosser, in de persoon van de Heere Jezus Christus.

Als wij nu dat ene wéten - stellig, vást - van dat oordeel over alle vlees, en wij weten dat niet alleen verstandelijk, maar dat wij dat met ons hart geloven, dan kán het niet anders, zou je zeggen, of datzélvde geloof móét gaan vertrouwen, of zál vertrouwen op de

CATECHISMUS ZONDAG 7 VRAAG 21 (VERVOLG)

verlossing, die in Christus Jezus is.

Ik bedoel dit niet wijsgerig, abstract, maar ik bedoel dit concreet, in de werkelijkheid van ons leven.

Ik bedoel, wij kunnen natuurlijk sterk in de ellende verzonken zijn, en dat wij dat wéten, maar als dat niet een wéten is des geloofs, dat de Heilige Geest in het hart werkt, dan kan een mens het daar altijd onder uithouden. Dan spreekt hij allerlei zelfbeschuldigingen uit, hij noemt tot en met zijn fouten en zijn gebreken, hij zit er in te graven en moren, hij kan er misschien wel ziek van worden ook; en tóch is het niet dát geloof en dát weten, dat de Heilige Geest in het hart werkt.

In het Woord van God is dat een eenheid, dit wéten van het geloof: "Zo Gij Heere de ongerechtigheden gadeslaat, Heere wie zal bestaan? Maar bij U is vergeving!"

Paulus zegt in Romeinen 7: "Ik, ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezès dóóds." Je zou zeggen, wat een hulpeloosheid in de ervaring van zijn eigen situatie, hier in het vlees. Maar dan zegt hij er direct achter: "Ik dank God, door Jezus Christus", is het geschied!

Kijk, in het Woord van God vind je die éénheid nog terug. Als je de gebeden leest, bijvoorbeeld van Daniël, over die beschaamdheid des aangezichts, en over alles wat ze gedaan hebben; dan zegt hij tegelijk: "Heere, ik werp mijn smeking neer, niet op grond van onze gerechtigheden, maar op grond van Uw barmhartigheden, Uw eeuwige barmhartigheden."

Ze zeggen wel eens in het gewone leven: Op één been kun je niet staan, maar dat kun zéker niet, gééstelijk gezien. Vandaar dat je moet zeggen: We praten meer over onze narigheid, dan dat we het wérkelijk gelóven. We praten meer over het recht en de wet van God, dan dat we ons daardoor wérkelijk aangesproken voelen. Maar als dat wél zo is, wat is er dan ook een hunkering en een blijdschap en een verlangen naar het Heilig Evangelie! Wat gaat dan het Evangelie spréken in onze harten. Wat komt er een hoop op Hem, Die voor zondaren gekomen is.

Dit eenvoudige hebben wij zo nodig. Dat wij leren mogen hoe de Heilige Geest in het verborgen in de harten zulks bewerkt. Anders krijg je die vreemde situatie dat mensen spreken uit het zwart van de ellende, en je hoort nooit iets van de ontferming van God!

Ik wil er even bij zeggen, dat ik dit niet bedoel als een systeem.

De Heere werkt vaak zo wonderbaar.

De één crepeert van de pijn als de dokter bij hem komt, en hij zegt: O, dokter help me alstublieft, ik weet geen raad meer, hebt u iets voor me?

En de ander komt voor een routine-onderzoek, - het gaat misschien niet helemaal op - hij wordt doorgelicht, hij voelt zich nog aardig goed, niet ziek direct, maar de dokter trekt een bedenkelijk gezicht, schrijft een recept voor, hij kijkt het thuis na: 'Hé, dat is tegen kanker of tegen hartstilstand, ben ik zó ziek?' Begrijp je wat ik bedoel?

De Heere kun je geen wetten voorschrijven. De Heere zegt bijvoorbeeld bij de profeet Ezechiël en ook bij Jeremia: Jullie wilden niet naar mij luisteren, dáárom moeten jullie in de ballingschap, dáárom zal Ik jullie verlaten en Ik zal straf over je brengen en veel ellende. Maar toen jullie daar in het buitenland, in Babel, zaten, toen heb je je nóg niet bedacht. In plaats dat je nu écht tot inkeer kwam door die enorme druk die er op je uitgeoefend werd. Nee, de heidenen konden het niet aan jullie merken dat je daar zat

CATECHISMUS ZONDAG 7 VRAAG 21 (VERVOLG)

vanwege al jullie zonden en overtredingen.

Wat nu?

De weg loopt dood. Ze hadden de heilige wet. Ze hadden de tastbare, voelbare bewijzen van de toorn van God. En dan is het net alsof de Heere zegt: Het helpt niets. De zwaarste klappen die Ik jullie heb gegeven, hebben jullie nog niet op je knieën gebracht.

Dan zegt de Heere opeens: En toch doe Ik het, om MIJNENTWIL!!

Om Mijnentwil zal Ik het doen, opdat Mijn grote Naam niet ontheiligd wordt. Ik breng je terug naar je land. Ik geef je de wijngaarden terug, Ik geef je alles terug. Het zal niet meer door de sprinkhaan en door de kevers opgegeten worden. Ik zal je overstelpen met Mijn goedheid. "Dan zult gij gedenken aan uw boze werken en uw handelingen, die niet goed waren."

Voel je het?

Nu zeg je: Als nu de toorn van God niet helpt, helpt die overvloeiende góédheid dan wél?

Op zích, zou je zeggen, óók nog niet. Maar het wil wel zóveel zeggen: De Heere kan net zo goed door Zijn zegeningen, waar Zijn Geest en liefde in meekomt, onze harten vermurwen, dan zoals bij Manasse, toen hij in benauwdheid in de gevangenis zat, en erkende dat de Heere Gód is.

Voor mijzelf denk ik altijd dat de meest gewone weg en werking van de Heilige Geest in de harten van de mensen, die onder het Woord van God mogen leven, een werking is die, als het ware, één geheel vormt.

Een hoe langer meer ontdekken wie de Heere is.

Een hoe langer meer ontdekken wie wij zijn.

Een hoe langer hoe meer bekend maken aangaande die Borg.

Een hoe langer hoe meer ontdekken aan onze weerspanning en ons zoeken buiten Hem.

Zodat je daarin, als het ware, een geestelijk evenwicht ziet. Hij laat ons niet verzinken, dan, in wanhoop, maar mét dat wij leren wie wij zijn, of wat het Hém gekost heeft, mét datgene geeft Hij ook de genade om op te mogen wassen in de kennis van de Heere Jezus Christus.

"Een vást vertrouwen".

Als dat geloof dan vertrouwend van aard is, wat is dan al dat ándere? Wat daar tegenover staat?

Dat zijn wij ZELF!

Dat is óngeloof of klein-geloof. Daar kun je lang of kort over praten, maar Ja maar, klein-geloof hoort er toch bij? Ja, zeker wel. Ongeloof hoort er niet bij, eigenlijk, maar klein-geloof wel.

Maar tóch, je kunt er niet omheen, als wij straks bij de Heere zouden mogen komen en we zouden terug kunnen denken aan al die beschamende woorden die wij gesproken hebben, woorden van ongelooft, van twijfel; als we ons dan zouden kunnen schamen, zouden we ons díép schamen. Dat we zó zuinig van de Heere hebben gedacht. Dat we zó gierig hebben geleefd onder de uitstraling van de rijkdom van Zijn genade.

CATECHISMUS ZONDAG 7 VRAAG 21 (VERVOLG)

Er zal in de hemel geen gedachtenis meer zijn aan de voorgaande dingen, maar als het wél zo was, dan zouden wij toch, ieder oprecht gelovige, hoe klein hij zij of groot, die zou zich schamen. Dat hij niet meer verblijd is geweest, van zorg ontslagen, Hem roemende, die ons blijdschap geeft.

Je kunt natuurlijk zegen, ja maar man, het is hier op aarde de hemel nog niet; dat weet ik. Op aarde is het de hemel nog niet en het land der ruste niet, zoals we zeggen. Maar het maakt wel een groot verschil hóé we op reis zijn. Of we precies zo op reis zijn zoals die man die op weg is naar het schavot, met een heel benauwd gezicht en alsof we ons galgenmaal hebben genuttigd, òf dat we op reis zijn met het licht van de hoop in onze ogen en met de liefde van God in het hart. Karakters spelen natuurlijk ook een grote rol, de vorming speelt ook zo'n grote rol. De bestrijdingen zijn bij de één of de ander ook héél verschillend, dat weet ik. Maar als we maar iets mogen oppikken van de draad waar het over loopt: "Gij niet alzo", niet zonder God, niet zonder hoop in de wereld.

Ja, je zit je wel eens af te vragen - het is niet goed te praten - waarom zoveel mensen een overstapje maken uit de kerk naar een Pinkstergemeente of aanverwante groepen, en vaak uit de meest orthodoxe kerken, dat is het typische. Maar dan vormt dít méde een achtergrond: - dat hoef je niet als dé rede te zien, maar toch heb ik er wel eens over gedacht - Als je nu helemaal eigenlijk niets merkt van het wáre leven, van de wáre blijdschap, in de kerk waar je dan zit. Het is altijd maar een lesje. Het is altijd maar een zoeken: Ga ik nu niet te ver, ben ik niet te zus, ben ik niet zo, en er is helemaal niet dat spontane.

Zelfs als iemand die soms jaren en jaren onder het Woord van God verkeerd heeft, en de dood des Heeren zelfs soms nog heeft verkondigd, dat het behoort tot onze ingetogenheid om er niets over te zeggen, als hij sterft: "God is Rechter, die het beslist" Als we positief zijn, dan zeggen we: Laten we hopen dat het goed is afgelopen.

Dan denk je: Uit welke geest komt dat dan toch voort?

Zodra mensen, laten we zeggen, opgroeien en met een zeker intensiteit zouden gaan luisteren, wat gaat er dan van uit? Van die gelovigen?

Iemand zei eens tegen me: Ik heb nog weinig of nooit iemand ontmoet waar ik nu jaloers op was.

Dan zit je daar zo wel eens over te denken en tegelijkertijd te bidden: Kom Schepper, Geest, bezoek Uw kerk. Geef toch dat wij hier op aarde mogen wandelen, wáár we ook zijn, met de hoop en de verwachting, dat we ons niet zo bang laten maken.

Ome Jan-Kees wilde zich niet laten opereren en die dokter was zo nijdig: "Je bent zeker bang voor de dood?"

"O nee", zei hij, "helemaal niet; bang voor de dood?" En die dokter schrok. Die dacht dat hij een spijker met een kop sloeg, dat die Christelijke man

"Nee", zei hij, "dokter, daar kunt u me niet bang mee maken, ik weet aan Wien ik mij vertrouw, al wisselen ook dag en nacht, ik ken de Rots waarop ik bouwe."

Wat is dat een voorrecht als er iets van dat hartelijke vertrouwen openbaar mag komen. Ook al gaat het door álles heen - dat heb ik verleden week ook gezegd. Want waar de Heere is, daar komt de duivel op af en ons eigen wantrouwe hart. Alles komt er op af om dát licht uit te blussen en die kaars te dóven.

Dat merk je ook in het Woord. Uit hoe grote nood en duisternis de mensen vaak

CATECHISMUS ZONDAG 7 VRAAG 21 (VERVOLG)

geroepen hebben tot de Heere. Maar dan merk je bijna altijd dat in diezelfde psalm of klacht ook de hoop en de blijdschap weer opklinkt, midden in de tranen, midden in de ellende.

Wij kunnen ons ook zulke zorgen maken als we onze uiterste zwakheid zien. Hoe klein we zijn en hoe nietig. En dat we ons voorstellen - misschien komt het wel van buitenaf - wat ons zal overkomen, of onze kinderen. En dat je gewoon in je hart voelt, ik héb dat niet.

Om dán te zeggen, wanneer ramp en leed mijn deel zijn: "De Heere heeft gegeven, de Heere heeft genomen, de Naam des Heren zij geloofd!"

Dan krijg je allerlei voorstellingen, wat er gebeuren zal met wie je lief en dierbaar zijn. En je raakt steeds dieper in de put.

Hoe komt dat?

Dat komt vanwege onze misvatting, dat WIJ toch iets WAAR moeten maken.

ONS CHRISTEN-ZIJN, ONS GELOVIG ZIJN, en dat we ons toch niet van ons stuk mogen laten brengen eigenlijk.

Dat is ook zo'n list van de vorst der duisternis.

Daar moet je niet te zeer naar luisteren. Ik weet dat wij aan allerlei ellende onderworpen zijn, maar wij moeten horen naar het Woord: Hij zal met de beproeving of verzoeking óók de uitkomst geven. Dat zál Hij dóén! Dat weet ik, dat geloof ik.

Die man die altijd vreselijk tegen de dood had opgezien, niet vanwege het oordeel, maar hij vond het gewoon een verschrikkelijke gedachte, dat je moest sterven. Maar toen hij ging sterven, zei hij: "Als dát sterven is, het valt me allemaal mee." En hij had het heus wel eens benauwd, dat hij geen adem meer kon krijgen. En toch, op de goede ogenblikken zei hij: "Het valt me best mee."

Kijk, de Heere kan alles zó maken dat we ons zo verwonderen mogen. Dat er een stille overgave mag zijn. Dat moet je niet vast vantevoren proberen in te calculeren. Daar moet je van denken: Ik hoop op HEM, Zijn hulp zal blijken. Vertrouw op HEM, o volk in smart, stort voor Hem uit uw ganse hart, Hij is een toevlucht, te ALLEN tijde.

"Een vast vertrouwen", dat wat in het Woord staat omtrent Gods grote verlossingsdaden, dat dát waarachtig is. En dat niet alléén! Maar het wordt door de Heilige Geest in mijn hart gewerkt.

"Dat niet alleen ánderen, maar ook míj vergeving van zonden, eeuwige gerechtigheid en zaligheid van God geschonken is uit louter genade, alléén om de verdienste van Christus."

Het wordt héél persoonlijk. Dat is het ook uiteraard, het is heel persoonlijk.

Daar wil ik nog even op ingaan, omdat het zulk praktisch onderwijs is wat de Catechismus ons geeft.

De Heilige Geest doet het dus.

Onze geest kent dat vertrouwen niet, of het is een misplaatst vertrouwen. Maar het échte vertrouwen is een zaak van de Heilige Geest. Die werkt dat!

Het is een eer voor de Heilige Geest om dat te werken. Want Hij is gekomen om Christus te verheerlijken, om Christus gróót te maken. Om Hém een plaats te geven in

CATECHISMUS ZONDAG 7 VRAAG 21 (VERVOLG)

het leven van de kerk en van de enkeling. Daarom is het voor de Heilige Geest, als het ware, een erezaak, een blijdschap om dát vertrouwen in het hart te werken, om dat vertrouwen te zien gróeien, dat is een blijdschap.

Ook komt dat vertrouwen misschien, naar onze menselijke maatstaf, wat krakkemikkig over, Hij ziet de k ern daarin. "En nu, wat verwacht ik, o Heere, mijn hoop, die is op U!" D aar is de Heilige Geest blij om. Zoals Hij ook bedroefd is door ons uitblussen van de Geest, door ons  ngelovig werkzaam zijn.

Nu staat er dat die Heilige Geest dat door het Evangelie in mijn hart werkt. In mijn hart, door het Evangelie.

Kijk, hier wordt dus gezegd dat de Heilige Geest - en dat is de gewone weg die de Heere in Zijn Woord wijst, het geloof is uit het Woord - in mijn hart werkt, door het Evangelie. Dat dat geloof niet zo ineens, terwijl je nergens van weet, in je hart komt.

Het gaat er niet om of God dat niet zou KUNNEN. Nee, het gaat erom wat God WIL! Wat WIL God? HOE wil God het doen?

Dan is het Gods wil om door middel v an, te werken. En dat middel is nu het Woord. Dat wordt door de Heilige Geest gebruikt. Hier wordt het genoemd, het Evangelie, de goede Boodschap.

Hoe werkt de Heilige Geest dat dan?

Gaat er dan van dat Woord een on-middellijke werking uit, zodat je eronder zit en je gelooft opeens? Ja, dat kan. Maar ik zou het liever iets anders voorstellen: Het is alles de wederbarende genade van de Heilige Geest, die wederbaart door het onvergankelijke zaad van het Woord. Het is de l evenwekkende Geest. Wij gaan horen.

De prediking behoort 'Evangelie-prediking' te zijn: Predik het Evangelie aan alle creaturen. Zelfs als we over de Wet spreken, prediken we over de Heere Jezus Christus, over het Offer.

Hoe werkt de Heilige Geest dan?

Hij laat ons, als het ware, in het Evangelie Jezus Christus zien, in Zijn komen, in Zijn verblijven, in Zijn handelen, in Zijn Namen, in Zijn werken, in Zijn wonderen, in Zijn woorden, toen Hij hier op aarde was, onder andere.

In het Evangelie - de hele Bijbel is het Evangelie, maar ter vergemakkelijking bepalen we ons nu eens tot de Evangeli en (die vindt je in het Oude Testament ook, hoor, maar ik doe dat nu even expres) Matthe s, Markus, Lukas, Johannes - wordt ons een w aar beeld getekend van Jezus Christus: Wie Hij is, wat Hij doet, wat Zijn welbehagen is, hoe God over Hem denkt.

Hoe werkt nu die Heilige Geest?

Hij is het die onze oren opent en ons hart opmerkzaam maakt. Hij roept de doden levend! Zijn roepen maakt levend. Dan hoor je, als het ware, alsof je een grote brief krijgt, maar dan een brief van Godswege, die gaat over Jezus Christus, het Woord dat vlees geworden is. Dan lees je allerlei dingen: Van Maria, van Elisabet, van Jozef, van Zacharias, van Johannes, van het wonder, de bruiloft te Kana, de tempelreiniging, de vergeving. Dan lees je van een man die melaats is en die vast gelooft dat de Heere het doen k an. Dat gelooft hij v ast. Maar in zijn gevoel is hij zo onwaardig, zo slecht, dat hij denkt: Maar of Hij het doen w il? Hij is soeverein. Hij kan wel tegen mij zeggen: "Ja, Ik kan het inderdaad wel doen, maar Ik w il het niet doen! Voor jou is het niet, blijf jij maar verloren." Maar er  s geloof, er is een stukje vertrouwen, Hij k an het. Zou Hij mij echt

CATECHISMUS ZONDAG 7 VRAAG 21 (VERVOLG)

willen helpen? Misschien denk je dat zelf ook wel eens.

Jaren geleden kwam ik bij een dochter van mijn tweede schoonmoeder en die lag met een zeer ernstige ziekte, nog vrij jong, in het ziekenhuis.

En toen zei ze, ze was ook wel kerkelijk opgevoed, maar ja, moeder was pas op latere leeftijd veranderd. Dus de kinderen hadden weinig achtergrond. Niet dat dát het op zichzelf doet, maar, ik bedoel, het gaat dan vaak zo makkelijk door op dat oude spoor. Er was weinig kerkelijk leven bij.

Ik kende haar maar amper, uiteraard. Op de trouwdag van mijn schoonvader heb je die mensen een keer gezien, bij het tweede huwelijk, maar verder heb je daar haast geen contact mee.

En toch weet ik dat ik gedrongen werd om daar naar toe te gaan.

En in dat ziekenhuis, ik zie dat kamertje voor me en ik zie haar liggen en ik er bij zitten met zo'n hulpeloos gevoel van niet te kunnen helpen. En tegelijkertijd die onverbiddelijke, benauwde dood die ze moest sterven.

En toen lag ze te kijken en ik zei ook niets.

En ik zei: "Waar kijk je nu naar, Corrie?"

"Naar die bloemetjes op het behang, die zal ik gauw niet meer zien en buiten ook nooit meer, ik word niet meer beter."

"En heb je dan nu nog hoop, op God? dan wordt je beter, voor eeuwig."

Toen zei ze: "Niemand wil mij hebben."

En daar klonk zoiets van weedom door dat je bijna zou gaan huilen, je moest jezelf goed houden.

"Niemand wil mij hebben, God wil mij ook niet hebben."

En mét dat ik daar zat en dat aanhoorde, kreeg ik zo de innerlijke overtuiging en de kracht dat ik mocht zeggen: "Corrie, ik heb een Boodschap voor je; ik ben hier gekomen met een Boodschap! God wil jou hebben! Anders was ik niet hier gekomen. Ik ken je amper, een keer van gezien. Ik geloof dat ik moet komen om te zeggen dat God jou hebben wil. Waarom niet?"

"Ja, ik ben vroeger wel eens naar de kerk geweest, maar ik heb"

"Ja, maar God wil genáde bewijzen, God wil Zich ontfermen over hetgeen niets is. Mag ik in vijf minuten proberen - want ik kan niet te lang blijven - te vertellen wat het Evangelie betekent?"

"Graag."

En dan mag je dat zo in een paar woorden proberen te vertellen, van Godswege. En je gaat weer weg in het vásté vertrouwen dat het niet voor niets is. Nee.

Dat het niet alleen anderen, of mij, maar háár geldt. Dat kun je niet maken, dat weet ik wel, maar dat maakt de Heere.

En met een enkel bezoekje daarna, misschien nog twee keer, was het afgelopen, en het was ook niet meer te doen.

En ik geloof dat ik haar begraven heb met de woorden uit Psalm 103: "De dagen des mensen zijn als het gras, maar de goedertierenheid des Heeren is van eeuwigheid tot eeuwigheid."

Er was niemand die wat zei, op die dag, ook mijn schoonmoeder niet. Maar ze voelden wel aan dat ik geloofde, dat zij behoorde ook bij diegenen, die dát Evangelie, in alle

CATECHISMUS ZONDAG 7 VRAAG 21 (VERVOLG)

geringschatting en verlorenheid van zichzelf, omhelsde.

Dat geeft gemak, al zegt iedereen dan: "Ja maar, daar weet ik niets van." Dat zegt mij dan niets meer. Als je dat met innerlijke overtuiging en blijdschap, in de Heere, mag zeggen, dan is het goed.

Ik vond het wel leuk, het was misschien een jaar daarna, misschien nog iets langer, toen was mijn schoonmoeder zó blij! Want toen was er een écht kind van God uit Hendrik Ido Ambacht, en die had een brief geschreven dat ze vást geloofde, dat had de Heere haar laten zien, dat Corrie eeuwig boven was.

Nu, dat vond ik ook fijn, uiteraard, alleen dan zit je weleens te denken, wij hebben niet zo gauw aan het Woord genoeg, aan het Evangelie. Dan zegt soms een persoonlijke ontboezeming van iemand die heel hoog aangeschreven staat, nog meer dan het Woord van God. Want het Woord van God zegt: "Wie tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen." En als dan dat vrouwtje de slip, de zoom van Zijn kleed aanraakt, gaat ze gezond naar binnen.

Geliefde gemeente, dat weten de meeste mensen niet, ze geloven het zelf niet. Dat hoor je ook niet.

Een paar jaar geleden zat ik naast een dominee wiens moeder was overleden.

"Heeft u nog moed voor uw moeder?"

"Ja, ze heeft wel altijd maar ja....."

Wat zijn dat eigenlijk vreemde klanken? Ik weet wel, het is wel eens moeilijk misschien, maar ik kan dat toch moeilijk verwerken.

Een vast vertrouwen, dat niet alléén anderen, maar ook ánderen. Wat geeft dat vertrouwen dat de Heilige Geest werkt.

Kijk, die man - dat was nu maar een voorbeeld - viel op zijn knieën en zei: "Heere, indien Gij wilt, Gij kunt mij reinigen."

De Heere zei: "Ik wil, word gereinigd."

Wat een gewilligheid in die Middelaar.

Door het Evangelie wordt dat geloof gewerkt en versterkt, dat vertrouwen: Is de Heere Jezus zó?

Als je dan helemaal melaats bent - de kinderen hebben op de catechisatie ook een lesje gemaakt, met als laatste vraag: Zijn wij ook melaats?

Ja, door de zonde, hebben ze bijna allemaal gezegd.

Nu, als je dan daar eens vanuit gaat, dat je ook melaats bent - net als David, die zegt: "Ik ben geheel melaats. " En je leest dat dan. En er is echt het geloof, dat dat de wáárheid is in het heilig Evangelie, dan komt het vertrouwen om de hoek kijken, dat zegt: "Zou dat alleen voor die ene man geweest zijn, die melaatse? Of ook voor jou? Nu gans melaats." En dan zegt hij soms: "Ach Heere, zeg het alstublieft ook eens tegen mij: Ik wil." En dan zegt de Heere vaak niets. Waarom niet?

Hij heeft het al gezegd! "Het is Gods getuigenis, dat eeuwig zeker is, en slechten wijsheid leert."

Dan zeggen we: "ja maar, het moet toch toegepast worden?" Maar dát is nu juist het werk van de Heilige Geest, om dát vertrouwen in het hart te werken. Dát is een stukje toepassing.

Toepassing is niet: Je hebt nu zoveel geleerd, je bent nu zoveel jaar op de goede weg,

CATECHISMUS ZONDAG 7 VRAAG 21 (VERVOLG)

nu twijfel je niet meer. Ja, maar zó is het niet! Nee!

Het is geen vrucht van onze érváring, bedoel ik. Het is vrucht van het werk van de Heilige Geest. Het wordt wel door de ervaring bevestigd en beoefend. Maar het komt van de Heilige Geest, dóór het Evangelie.

Nu, stel voor, je bent niet zo'n man die zomaar op zijn knieën valt en begint te roepen: "Indien Gij wilt, Gij kunt mij reinigen." Maar je wéét het wél: Hoe zal ik rechtvaardig verschijnen voor God? Als je aan het laatste oordeel denkt, dan schrik je wel. Dan denk je: Oh, oh, oh,

Nu, dan komt het Evangelie.

Daar gaat een man. Hij is ziek, zijn vrienden willen graag dat hij beter wordt. Hij ook uiteraard.. Maar hij heeft wel eens bij zichzelf gedacht: Het is erg dat ik lam ben, maar als ik nu maar wist dat God goed voor me is, dat Hij mij alles vergeeft, dan zou ik nog blijer zijn. Dan zou ik zo blij zijn. Dan zou ik zeggen: Als ik dan nog een poosje lam moet zijn, nu ja, als ik dan maar eeuwig de Heere mag kennen. Dat ik als de kreupele mag zijn die zal springen als een hert, en als de tong der stomme, die zal spreken.

Hij praat er nooit over, heel weinig. Zijn vrienden zien hem elke dag, want ze sjouwen hem op zijn matje, z'n goedkope matrasje, naar de kant van de weg om nog wat te doen, misschien te bedelen of zo, weet ik niet. Maar die vrienden hebben geloof gekregen dat Jezus Christus kán én wíl! En ze denken: We moeten proberen onze vriend bij de Heere Jezus te krijgen.

En als Hij dan in de buurt, in een huis is, dan zeggen ze: Kom joh, we gaan het proberen, heb je moed? Ja, wat hij allemaal gehoord heeft Ze gaan op pad en het huis zit stampvol, ze kunnen er niet in. Maar het geloof is vindingrijk, ze klimmen via de buitentrapp het dak op, ze breken het dak open, die platen trekken ze weg, ze hebben aan de vier hoeken van het matras wat touwen gebonden, en ze laten hem zo zakken. Pal voor de voeten van de Heere Jezus.

Moet je voorstellen: Die mensen staan beneden in een stofwolk, vol verbazing, te kijken, 'wat gaat er nu weer gebeuren?' Die man zal zich ook wel gevoeld hebben, denk ik, die machteloze, krachteloze man.

Daar ligt hij, de Heere Jezus ziet hem aan, vriendelijk. En dan komt het woord.

Hij vraagt niets. "Wil je graag weer beter worden, geloof je dat Ik het kan doen?" Nee. Hij zegt: "Mijn zoon - je mag ook lezen 'kind' - je zonden zijn vergeven." Daar raakt nu Jezus die man precies in zijn hart. Zijn zónden. Hij praat er niet te veel over met zijn vrienden, maar het zit hem wel hoog, zijn zónden. Hij heeft vaak gedacht: Dat ik lam ben, komt niet voor niets, mijn zonden. God heeft een hekel aan mij.

En nu opeens dat woord: Je zonden zijn je vergeven, kind. "Eer zij roepen, zal Ik antwoorden." Dát is nu genade!

De Farizeeërs worden woedend en zeggen: "Wie kan de zonden vergeven dan God alleen?" Dat zeggen ze zachtjes, maar Jezus weet het wel. Hij zegt: "Wat denken jullie, wat makkelijker is, om te zeggen, je zonden zijn vergeven, óf neem uw beddeke op en wandel?" Zij denken: "Het makkelijkste is, je zonden zijn vergeven, je kunt wel zoveel zeggen, dat is niet te controleren." Maar Jezus zegt: "Opdat gij moogt weten dat de Zoon des mensen macht heeft op de aarde zonden te vergeven, zo zeg Ik u, zoon, neem je bed op en wandel." Daar gaat hij. Prachtig hè? Als je hem zo naar huis ziet

CATECHISMUS ZONDAG 7 VRAAG 21 (VERVOLG)

gaan met zijn bed op zijn rug. "Ik ben beter, ik ben beter, mijn zonden zijn vergeven."
"Welzalig is de mens wien het mag gebeuren, dat God naar recht hem niet wil schuldig keuren."

Zó wordt nu dat geloof gewerkt, gevoed én onderhouden. En je kunt niet zeggen: Mijn kwaal wordt niet genoemd. Want al zou jouw kwaal dan zijn, dat je in de laatste paar minuten van je leven, net als die moordenaar, zou zeggen: "O Heere, denk aan mij toch in genâ, geef me een plaatsje, alstublieft." Dan zegt Hij: "Heden zult gij met Mij in het paradijs zijn."

Zo is dan het Heilig Evangelie de Bron waar de Heilige Geest uit put en het ons toereikt. Opdat wij hoe langer hoe meer de zekerheid en de zaligheid zoeken en vinden in Jezus Christus en Die gekruisigd. En dat Hij ál mijn zonden vergeeft. Vergééft! Vergeving van zonden is niet iets van een keertje, daar moet je niet al te veel aan hechten. Zo is het bij God wel. Met één offer heeft Jezus Christus volmaakt, allen die geheiligd worden.

Maar nú de praktijk, de bevinding.

Het is meestal maar een dorre boel als mensen praten: "Toen en toen is de zonde mij vergeven", twintig of dertig jaar geleden. Alsof er na die tijd niets meer gebeurd is. Alsof je daar nu blij mee kunt zijn, dat alles wat je nu verder doet, dat is toen ook gelijk vergeven.

Ik zeg niet dat dat niet waar is, maar dat is niet het echte leven.

Het echte leven is, al ben je zeventig of tachtig jaar oud, dat je nog aan het beoefenen bent, de vergeving. Dan kan het wel zijn dat je tachtig jaar oud bent of nog ouder en dat de zonde als een last op je drukt. Dat je bij ogenblikken gruwet van jezelf. En dat je wéér aangesproken wordt in dat Heilig Evangelie: "Ik delg uw overtredingen uit als een nevel en Ik gedenk ze niet." Dan ben je weer blij, op dát moment wordt je alles weer vergeven. Begrijp je dat?

Vergeving is een doorgaande beleving. Dat is niet een leven uit iets wat je op zak hebt van dertig jaar geleden, een soort toegangsbewijs, maar het is leven uit díé gezindheid van God, die om Christus wil mij álles vergeeft. Dat is een levendig leven, anders krijg je een dode voorstelling. Dan praten de mensen over stukken, maar ondertussen zijn ze er zo ver vandaan, dat er is niets meer aan te beluisteren.

Je kunt beter bij een oud mens komen die een traan wegpinkt en zegt; "Ach, ik ben zo blij, want weet je wat ik geloofd heb? Zo ver het west verwijderd is van het oosten, zó ver heeft Hij, om mijne ziel te troosten, van mij de schuld en zonde weggedaan." Al zou ze dat dertig jaar daarvoor ook gezongen hebben, dat is het hem juist, dat blij je zingen.

"Eeuwige gerechtigheid en zaligheid van God geschonken is."

"Gerechtigheid". Dat is de gerechtigheid om voor God te bestaan, de gerechtigheid van Christus. Zaligheid, redding, heil, vreugde, blijdschap, van God geschonken IS, zegt het geloof. Het IS beklonken, het IS vastgesteld, uit louter genade.

Daar willen wij niets van af hebben: UIT LOUTER, PUUR GENADE.

Daar is NIETS van ons bij. Geen rede in ons, ALLEEN om de verdienste van Christus wil. Niet uit de werken, opdat niemand roeme.

Geliefde gemeente, ik hoop dat, met deze kleine herhaling of aanvulling, u heeft mogen

CATECHISMUS ZONDAG 7 VRAAG 21 (VERVOLG)

luisteren.

En dat de kinderen hebben mogen luisteren.

Hoe is dat nu?

En dat je ook zo je boekje eens open mag slaan, van je leven, en je mag afvragen - en het beste is als de Heere dat doet, dat de Heere dat geeft - weet ik daar nu ook iets van? Van dat vertrouwen?

Dat de Heilige Geest in mijn hart werkt?

Dan ben je eeuwig gelukkig, wat er ook gebeurt.

Het kan wel zo zijn dat je wel honderd of duizend keer over de kop gaat, maar het is net als met die ouderwetse poppetjes, daar zit een bolletje met lood onderin, op een gegeven ogenblik staan ze weer.

"Wij dan gerechtvaardigd zijnde uit het geloof, hebben vrede bij God."

De Heere trooste u hiermee en werke krachtig door Zijn Woord en Geest, dat hártelijk vertrouwen in HEM.

AMEN